

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 167/2014
12.03.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Предрага Глигоријевића, Биљане Синановић, Бате Цветковића и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету против окривљене Г.Н., због кривичног дела увреде из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене Г.Н, адв. П.Ј., поднетом против правноснажних решења Основног суда у Бору К. 74/13 од 09.07.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 5321/13 од 07.10.2013. године, у седници већа одржаној дана 12.03.2014. године, једногласно донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене Г.Н., адв. П.Ј., поднет против правноснажних решења Основног суда у Бору К. 74/13 од 09.07.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 5321/13 од 07.10.2013. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Бору К. 74/13 од 09.07.2013. године, окривљеној Г.Н. изречена је судска опомена због извршења кривичног дела увреде из члана 170. став 1. КЗ и обавезана је да плати на име паушала износ од 2.000,00 динара, а приватној тужиљи накнади трошкове кривичног поступка у износу од 31.960,00 динара све у року од 15 дана по правноснажности решења под претњом принудног извршења.

Решењем Апелационог суда у Београду Кж1 5321/13 од 07.10.2013. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене Г.Н., адвоката П.Ј., а решење Основног суда у Бору К 74/13 од 09.07.2013. године, потврђено.

Против наведених правноснажних решења бранилац окривљене Г.Н., адвокат П.Ј., поднео је захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана 485. став 1. ЗКП, у вези члана 439. став 1. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијана решења укине и предмет врати на поновно одлучивање или пак да иста преиначи и донесе ослобађајућу пресуду по предметној приватној тужби приватне тужиље.

Након што је поднет захтев за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку достављен јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 488. став 2. Законика о кривичном поступку, о којој није обавестио јавног тужиоца и браниоца окривљене, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са решењима против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву испитао побијана решења, при чему је у односу на првостепено решење применио и члан 604. ЗКП („Службени гласник РС“ број 72/11 од 28.09.2011. године) и нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљене Г.Н. у захтеву за заштиту законитости наводи да су првостепени и другостепени суд доношењем побијаних решења повредили закон на штету окривљене Г.Н. из члана 439. став 1. тачка 1. ЗКП, обзиром да према наводима захтева у радњама окривљене нема обележја кривичног дела увреде, јер „околности под којима је окривљена упутила описане речи приватној тужиљи и начин изражавања нема увредљив карактер“.

Међутим, наводи и ставови изложени у захтеву за заштиту законитости, по оцени Врховног касационог суда, нису основани.

Према чињеничном опису дела окривљена Г.Н. је критичном приликом, приватној тужиљи М.С. упутила увредљиве речи „...“, чиме је извршила кривично дело увреде из члана 170. став 1. Кривичног законика.

Заштитни објекат код кривичног дела увреде је част, као и скуп свих вредности неког лица (интелектуалних, карактерних, моралних, физичких и других особина и вредности) и углед, као одраз тих вредности у друштву, па радња извршења кривичног дела у питању представља свако поступање којим се напада било која од тих вредности, њиховим порицањем, омаловажавањем или потцењивањем, којим радњама се у суштини изражава непоштовање или понижење достојанства личности. При том, карактер тих радњи као увредљивих цени се са становишта опште усвојених друштвених ставова и мерила.

Сходно томе, правилно је становиште првостепеног и другостепеног суда да радња окривљене, која је предмет оптужбе, садржи сва битна обележја кривичног дела увреде из члана 170. став 1. КЗ. Наиме, и по оцени Врховног касационог суда инкриминисане речи које је окривљена упутила приватној тужиљи, по својој садржини су подобне да увреде приватну тужиљу и објективно су могле проузроковати код приватне тужиље осећање омаловажености њене личности, с обзиром да се ради о тешкој психичкој болести ..., коју је окривљена поистоветила са личношћу приватне тужиље, па су супротни наводи захтева оцењени неоснованим.

Наводи захтева да је приватна тужиља „намерно критичног дана изазвала наведену конфликтну ситуацију“, те да „испровоцирана реакција

окривљене од приватне тужиле нема обележја кривичног дела увреде“, а којима се оспорава постојање кривичног дела у питању, не произилази из изреке решења, а контекст који се наводи у захтеву за заштиту законитости није утврђен у спроведеном поступку, па су исти оцењени као неосновани.

Стога су по налажењу Врховног касационог суда неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљене Г.Н. да је доношењем правноснажних решења повређен закон односно да је учињена повреда закона из члана 439. тачка 1. ЗКП (члан 369. тачка 1. раније важећег ЗКП), на штету окривљене Г.Н.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним решењима није учињена повреда закона на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљене, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев одбио као неоснован и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Мила Ристић,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.